



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci **žalobců:**

- a) **MINORITY a. s.**, se sídlem U Vorlíků 367/3, Praha 6, zastoupen JUDr. Arnoštem Vodičkou, CSc., advokátem se sídlem Sámova 4/220, Praha 10,
 - b) **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8, zastoupen Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8,
 - c) **TV LYRA s. r. o.**, se sídlem Popovická 32, Děčín, zastoupen Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8,
 - d) **STEP Public Relations k. s.**, se sídlem Branišovská 187/16, Praha 4,
- proti **žalované Radě pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2,
za účasti:

- 1) **První zpravodajská a. s.**, se sídlem Blanická 1008/28, Praha 2, zastoupen JUDr. Helenou Chaloupkovou, advokátkou se sídlem Kladská 5/1489, Praha 2,
- 2) **TP Pohoda s. r. o.**, se sídlem Stavební 992/1, Ostrava,
- 3) **Regionální Televizní Agentura, a. s.**, se sídlem Břehová 40/1, Praha 1, zastoupen Mgr. Mojmírem Náplavou, advokátem se sídlem Krakovská 7, Praha 1,
- 4) **CET 21 spol. s r. o.**, se sídlem Kříženecké ho nám. 1078/5, Praha 5, zastoupen JUDr. Petrem Kotlíkem, advokátem se sídlem Jungmannova 31, Praha 1,
- 5) **EDCR – Europe Développement Czech Republic, a. s.**, se sídlem Wenzigova 4/1872, Praha 2,
- 6) **EVROPA 2 severní Čechy, s. r. o.**, se sídlem Wenzigova 4/1872, Praha 2,
- 7) **Stanice O, a. s.**, se sídlem Vrchlického 439/29, Praha 5,
- 8) **MILK and HONEY, s. r. o.**, se sídlem Josefská 6, Praha 1, zastoupen JUDr. Petrem Pavelkou, advokátem se sídlem Masarykovo nábřeží 12, Praha 1,
- 9) **United Teleshop s. r. o. v likvidaci**, se sídlem Jankovcova 1522/53, Praha 7,

o žalobách proti rozhodnutí žalované vydanému dne 4. 4. 2006 a datovanému dnem 12. 5. 2006, č. j. Ru/25/06, v řízení o kasačních stížnostech **stěžovatelů:**

- **žalovaná, (první stěžovatel)** proti rozsudkům Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2007, č. j. 8 Ca 169/2006 - 145, ze dne 10. 4. 2007, č. j. 7 Ca 165/2006 - 99 a č. j. 7 Ca 157/2006 - 113, a ze dne 11. 4. 2007, č. j. 10 Ca 157/2006 - 190,
- **První zpravodajská a. s., (druhý stěžovatel)** proti rozsudkům Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2007, č. j. 7 Ca 165/2006 - 99 a č. j. 7 Ca 157/2006 - 113, a ze dne 11. 4. 2007, č. j. 10 Ca 157/2006 - 190,
- **Regionální Televizní Agentura, a. s., (třetí stěžovatel)** proti rozsudkům Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2007, č. j. 8 Ca 169/2006 - 145,

ze dne 10. 4. 2007, č. j. 7 Ca 165/2006 - 99 a č. j. 7 Ca 157/2006 - 113, a ze dne 11. 4. 2007, č. j. 10 Ca 157/2006 - 190,

- **Stanice O, a. s., (čtvrtý stěžovatel)** proti rozsudkům Městského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2007, č. j. 7 Ca 165/2006 - 99, a ze dne 11. 4. 2007, č. j. 10 Ca 157/2006 - 190,

t a k t o :

- I.** Rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2007, č. j. 8 Ca 169/2006 - 145, ze dne 10. 4. 2007, č. j. 7 Ca 165/2006 - 99 a č. j. 7 Ca 157/2006 - 113, a ze dne 11. 4. 2007, č. j. 10 Ca 157/2006 - 190, **se zrušují** a věci **se vracejí** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II.** Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení První zpravodajská a. s., proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2007, č. j. 10 Ca 157/2006 - 190, **se odmítá**.
- III.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení První zpravodajská a. s. proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2007, č. j. 10 Ca 157/2006 - 190.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Svým shora označeným rozhodnutím žalovaná ve výrocích I., II. a III. udělila licence k provozování celoplošného televizního vysílání šířeného prostřednictvím pozemních vysílačů v systému DVB-T na dobu 12 let od právní moci rozhodnutí společně: První zpravodajská a. s., TP Pohoda s. r. o. a Regionální Televizní Agentura, a. s. Zároveň ve výrocích IV. až XXIII. žalovaná rozhodla o zamítnutí žádostí o udělení licencí k provozování televizního vysílání dalších žadatelů (specifikovaným v těchto výrocích), mimo jiné i žalobců (výroky XIII., XVII., XX. a XXII.) a osob zúčastněných na řízení (výroky IV. až VII., XI., XII., XVI., XXIII.).

Shora uvedení žalobci napadli rozhodnutí žalované samostatně podanými žalobami u městského soudu. Všichni žalobci se domáhali zrušení výroků rozhodnutí žalované I. až III., kterými byly uděleny licence výše uvedeným žadatelům, a jednotlivě se také domáhali zrušení těch výroků, jimiž byly zamítnuty jejich žádosti o udělení licence. O podaných žalobách městský soud vedl čtyři samostatná řízení. Ve všech řízeních vydal bez jednání podle § 76 odst. 1 s. ř. s. rozsudky, jimiž zrušil celé rozhodnutí žalované.

S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu - rozsudky ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005 - 298, a ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 - 79, popřípadě na usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 5. 2006, č. j. 8 As 32/2005 - 81, městský soud ve všech čtyřech případech shledal, že byla dána podmíněnost jednotlivých výroků rozhodnutí žalované a podstatné porušení předpisů o řízení žalovanou se týkalo nejen žalobců, ale i všech ostatních účastníků správního řízení.

Za důvod zrušení rozhodnutí žalované městský soud ve věcech vedených pod sp. zn. 7 Ca 165/2006, 7 Ca 157/2006 a 8 Ca 169/2006, označil skutečnost, že žalovaná vymezením tzv. portfolia digitálních televizních programů až v průběhu licenčního řízení podstatným způsobem změnila již vyhlášené licenční podmínky. Nepostupovala tak vůči všem účastníkům transparentně.

Jako opodstatněný žalobní bod městský soud rovněž ve všech čtyřech řízeních shledal námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované. Mimo jiné uvedl, že odůvodnění správního rozhodnutí musí být konkrétní a nelze se spokojit s formulacemi, které pouze konstatují, zda žadatel určité kritérium splnil pouze částečně, aniž by bylo konkrétně vymezeno, v čem kritérium v porovnání s ostatními žadateli nesplnil.

V rozsudku ve věci sp. zn. 10 Ca 157/2006, pak městský soud za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem považoval to, že žalovaná dodatečně přijala vnitřní výkladová pravidla, resp. změny v podmínkách kladených na žadatele až v průběhu již vyhlášeného licenčního řízení a před závěrečným hlasováním. Za další důvod zrušení rozhodnutí žalované městský soud označil nedostatek odůvodnění, pokud šlo o hodnocení nesplnění kritéria ekonomické připravenosti dle § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, žalobcem MINORITY a. s.; nebylo konkrétně zřejmé, proč žalobce uvedené kritérium nespĺňuje a proč žalovaná považovala informace žalobce o zázemí investorů a o jejich zamýšlené investici za málo podrobné. Městský soud rovněž přisvědčil žalobci, v tom, že žalovaná při hodnocení kritéria přínosu programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů dle § 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb. pojmově zaměnila požadavek na zachování a rozvoj plurality programové nabídky a informací v oblasti televizního vysílání s požadavkem na pluralitu osob, jež jsou držiteli licencí k celoplošnému vysílání. Naproti tomu městský soud neshledal důvodnou námitku tohoto žalobce, že žalovaná v rozporu s podmínkami licenčního řízení, neudělila všechny čtyři možné programové pozice, ale pouze tři. V této souvislosti městský soud odmítl návrh na doplnění dokazování o znalecký posudek v oboru telekomunikačních technologií.

II.

Kasačními stížnostmi se žalovaná a dále tři osoby zúčastněné na řízeních před městským soudem, Regionální televizní agentura, a. s., Stanice O, a. s., a První zpravodajská a. s., domáhali zrušení shora uvedených rozsudků městského soudu, kterými bylo zrušeno rozhodnutí žalované, a vrácení věcí městskému soudu zpět k dalšímu řízení.

II./a

Žalovaná (první stěžovatel) napadla všechny shora uvedené rozsudky městského soudu včas podanými kasačními stížnostmi a uplatnila důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. Poukázala na zmatečnost řízení před městským soudem a upřesnila, že městský soud nejprve svým rozsudkem ze dne 6. 9. 2006, č. j. 10 Ca 163/2006 - 246, zrušil výroky I. – VII. jejího rozhodnutí, a nyní napadenými rozsudky zrušil její rozhodnutí čtyřikrát jako celek. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 8 As 32/2005 - 88, z něhož se podává, že ani ve dvou různých řízeních nemůže soud zrušit již dříve zrušené rozhodnutí, jediným procesně vhodným postupem je v takovém případě spojení věcí dle § 39 odst. 1 s. ř. s.

Podle žalované pak městský soud nesprávně posoudil jednak právní otázku mezi správního uvážení žalované v licenčním řízení podle § 12 a násl. zákona č. 231/2001 Sb., a dále otázku způsobu a rozsahu odůvodnění jednotlivých výroků o udělení licence a o zamítnutí žádosti o licenci. Ani přijetí vnitřního předpisu „Manuál postupu rozhodování Rady pro rozhlasové a televizní vysílání o udělení licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů“ (dále jen „manuál“) dne 28. 5. 2005, ani vymezení tzv. portfolia nelze dle žalované považovat za změnu kritérií či podmínek vyhlášeného licenčního řízení. Dílčí kritéria uvedená v manuálu jsou jen její vnitřní pracovní pomůckou, pohybují se v rámci kritérií daných zákonem a nevytvářejí žádná nová kritéria hodnocení a nijak nezužují prostor pro správní uvážení. Pokud jde o tzv. portfolio, podle žalované šlo pouze o „pomocné hodnotící podkritérium“ důsledně vycházející z § 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb. Při vyhlášení licenčního řízení žalovaná zadala pouze obecné požadavky na základní programovou specifikaci, aby neovlivňovala tržní rozhodování. Jestliže byla v předmětném licenčním řízení udělována více než jedna licence, musela zvážit, jaké typy programů považuje za přínosné nejen s ohledem na stávající nabídku, ale i vzhledem k ostatním v daném řízení udělovaným licencím. Důsledkem vytvoření tzv. portfolia nemohlo dojít k diskvalifikaci některé žádosti, neboť portfolio bylo stanoveno až po jejich vyhodnocení.

Žalovaná městskému soudu dále vytýká, že se nevypořádal s její argumentací k podané žalobě. S ohledem na dřívější judikaturu městského soudu má žalovaná zato, že odůvodnění jejího rozhodnutí je zcela dostatečné a konkrétní, neboť u jednotlivých žadatelů jsou uvedeny skutečnosti rozhodné pro její úvahu o udělení či neudělení licence. Nesouhlasí ani se závěrem městského soudu uvedeným v rozsudku ve věci sp. zn. 10 Ca 157/2006 ohledně nedostatečnosti odůvodnění svého rozhodnutí, pokud jde o hodnocení kritéria ekonomické připravenosti žalobce MINORITY a. s., a trvá na tom, že toto hodnocení učinila zcela legitimně v rámci svého správního uvážení a má oporu ve spise.

II./b

Druhý stěžovatel, První zpravodajská a. s., napadl kasačními stížnostmi rozsudky městského soudu ze dne 10. 4. 2007, č. j. 7 Ca 165/2006 - 99 a č. j. 7 Ca 157/2006 - 113, a ze dne 11. 4. 2006 č. j. 10 Ca 157/2006 - 190. Uplatnil důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Shodně jako žalovaná namítá, že městský soud rozhodoval o téže věci opakovaně, a nesprávně posoudil právní otázku, zda žalovaná byla oprávněna stanovit tzv. portfolio. Nesprávné posouzení právní otázky městským soudem ve věci sp. zn. 10 Ca 157/2006, dále druhý stěžovatel spatřuje ve výkladu a aplikaci požadavku na podrobné odůvodnění rozhodnutí žalované vyplývajícím z § 18 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb. Napadené rozsudky městského soudu považuje druhý stěžovatel za nepřezkoumatelné, neboť soud nedostatečně odůvodnil, proč považoval tzv. portfolio za další kritérium, aniž by se zabýval hodnocením samotných kritérií.

II./c

Třetí stěžovatel, Regionální Televizní Agentura, a. s., napadl všechny shora uvedené rozsudky městského soudu včas podanými kasačními stížnostmi. Shodně jako druhý stěžovatel uplatnil důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Poukázal na to, že výrok č. III.

rozhodnutí žalované, kterým mu byla udělena licence k provozování celoplošného televizního vysílání programu RTA, byl zrušen již rozsudkem městského soudu ze dne 6. 9. 2006, č. j. 10 Ca 163/2006 - 246.

Dále třetí stěžovatel namítl, že žalobci nemohli být nijak zkráceni výrokem č. III. rozhodnutí žalované, nemohli se domáhat jeho zrušení a městský soud tedy nebyl oprávněn o tomto výroku vůbec rozhodovat. Třetí stěžovatel má, i s ohledem na konstantní judikaturu zdejšího soudu za to, že vzájemnou podmíněnost lze dovést pouze u těch výroků rozhodnutí žalované, kde jsou žalobci a úspěšný žadatel vůči sobě vzájemně v konkurenčním postavení, tj. pokud podali žádost o udělení licence pro stejné programové pozice. V předmětném licenčním řízení byla pouze jedna z programových pozic vyhlášena na „regionální program pro pokryté území s povinností vysílat alespoň 90 min denně původní nereprizovaný program“. Žalobci MINORITY a. s., FTV Prima, spol. s r. o., a STEP Public Relations k. s., však na rozdíl od třetího stěžovatele neusilovali o udělení licence k vysílání regionálního programu, ale k vysílání plnoformátového programu (5TV, Prima Klub, Televize A JE TO!). Žalobce TV LYRA s. r. o., sice dle rozhodnutí žalované žádal o licenci k vysílání „regionálního programu Lyra“, dle informací třetího stěžovatele však ve své žádosti neuvedl, že by splňoval citovanou podmínku pro přidělení regionální programové pozice.

Třetí stěžovatel nesouhlasí ani s tím, že by tzv. portfolio bylo důvodem pro zrušení rozhodnutí žalované. K jeho vymezení byla žalovaná oprávněna v rámci svého správního uvážení. I kdyby tomu tak nebylo, vymezení tzv. portfolio nemohlo mít vliv na rozhodování žalované o udělení licence k provozování regionálního programu (programová pozice regionálního vysílání byla stanovena již v samotném vyhlášení licenčního řízení) a tedy na výrok č. III. rozhodnutí žalované.

Konečně se třetí stěžovatel domnívá, že nikoli rozhodnutí žalované, ale rozsudek městského soudu ve věci sp. zn. 10 Ca 157/2006 trpí nedostatkem odůvodnění a proto je nepřezkoumatelný; mimo jiné se městský soud v uvedené věci nevyřadil s námitkami ve vyjádření třetího stěžovatele k žalobě ani nenařídil jednání, na němž by mohl stěžovatel tyto skutečnosti doplnit či blíže objasnit. V řízení vedené pod sp. zn. 7 Ca 157/2006 a sp. zn. 8 Ca 169/2006, nebyl třetí stěžovatel vyzván jako osoba zúčastněná k písemnému vyjádření.

II./d

Čtvrtý stěžovatel, Stanice O, a. s., napadl kasačními stížnostmi rozsudky městského soudu ze dne 10. 4. 2007, č. j. 7 Ca 165/2006 - 99, a ze dne 11. 4. 2007 č. j. 10 Ca 157/2006 - 190. Shodně jako výše uvedení stěžovatelé uplatnil, alespoň pokud jde o řízení ve věci sp. zn. 10 Ca 157/2006, jako stížný důvod zmatečnost řízení před městským soudem. Dále poukazoval na nepřezkoumatelnost jím napadených rozsudků městského soudu, kterou spatřoval v tom, že soud nevysvětlil některé jím užití pojmy a dostatečně nerozvedl některé své závěry.

Rozsudek ve věci sp. zn. 7 Ca 165/2006 považuje čtvrtý stěžovatel za nezákonný, protože městský soud nesprávně posoudil právní otázku stanovení tzv. portfolio jako porušení zákona č. 231/2001 Sb. Nezákonost rozsudku městského soudu ve věci sp. zn. 10 Ca 157/2006, je pak dána tím, že městský soud vycházel z toho, že žalovaná negativně hodnotila ekonomickou připravenost žalobce MINORITY a. s.; dle čtvrtého stěžovatele však žalovaná negativně

hodnotila podrobnost informací o investorech a jejich zázemí, naopak výši finančních prostředků, již měl tento žalobce k dispozici, hodnotila žalovaná kladně.

Pokud jde o podrobnost odůvodnění rozhodnutí žalované, poukázal čtvrtý stěžovatel na to, že žalovaná při svém rozhodování vycházela zejména z obsahu a příloh samotných žádostí o udělení licencí, protokolů z veřejného slyšení a skutečností, které jí byly známy z její činnosti. Bylo pak na městském soudu, aby zhodnotil, zda tyto podklady byly dostatečné pro závěry, které žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla. Rovněž je třeba zohlednit, že žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně odkázala na tzv. manuál, a proto jej lze považovat za součást odůvodnění rozhodnutí.

II./e

Žalobce FTV Prima spol. s r. o., ve svém vyjádření ke kasačním stížnostem podaným proti rozsudku městského soudu ve věci sp. zn. 7 Ca 165/2006 setrval na svých žalobních námitkách a právní posouzení městského soudu ve vztahu ke stanovení dodatečného kritéria považuje za správné a dostatečné. Má také zato, že rozsudky městského soudu ve věcech sp. zn. 7 Ca 165/2006 a sp. zn. 7 Ca 157/2006, mohou vedle sebe obstát, neboť oba byly téhož dne doručeny účastníkům a nabyly právní moci ve stejný den. Nelze tedy v daném případě hovořit o překážce věci pravomocně rozhoduté. Žalobce navrhl, aby byly kasační stížnosti zamítnuty.

Rovněž žalobce TV LYRA s. r. o., ve svém vyjádření ke kasačním stížnostem podaným žalovanou a třetím stěžovatelem proti rozsudku městského soudu ve věci sp. zn. 8 Ca 169/2006, setrval na svých závěrech uvedených v žalobě a právní posouzení městského soudu ve vztahu ke stanovení dodatečného kritéria považuje za správné a dostatečné. Také má zato, že rozhodování městského soudu ve shora uvedených věcech nebránila překážka věci pravomocně rozhoduté, protože okruh účastníků byl v každém z řízení odlišný. Pokud jde o námitky třetího stěžovatele ohledně nemožnosti městského soudu rozhodovat o výroku č. III. rozhodnutí žalované, pak žalobce TV LYRA s. r. o., uvedl, že do licenčního řízení vstoupil stejně jako třetí stěžovatel s regionálním programem, a je tedy uvedeným výrokem rozhodnutí žalované dotčen na svých právech. Navíc žalovaná tímto svým výrokem ve skutečnosti udělila třetímu stěžovateli licenci nikoli k regionální programové pozici, ale k plnoformátovému programu, což je v rozporu jak s vypsánými podmínkami licenčního řízení, tak i s tzv. portfoliem.

Dle názoru žalobce STEP Public Relations k. s., nejsou v žádné z kasačních stížností jednotlivých stěžovatelů uvedeny relevantní důvody, které by měly vést Nejvyšší správní soud k tomu, aby rozsudky městského soudu zrušil. Žalobce se ztotožňuje s městským soudem v tom, že licenční řízení bylo neprůhledné a že výroky rozhodnutí žalované byly nedostatečně odůvodněné, a tedy nepřezkoumatelné. Žalobce zároveň uvádí, že městský soud mohl spojit jednotlivé žaloby v jedno společné řízení a tímto zjednodušit celý spor.

III.

Vzhledem k tomu, že městský soud vedl o jednotlivých žalobách samostatná řízení, a tyto věci tak napadly u Nejvyššího správního soudu samostatně, byl přezkum rozsudků městského soudu dle platného rozvrhu práce zdejšího soudu přidělen celkem čtyřem senátům. Usneseními ze dne 25. 1. 2008, č. j. 2 As 23/2007 - 206, a ze dne 31. 1. 2008,

č. j. 5 As 38/2007 - 225 a č. j. 6 As 49/2007 - 185, předsedové tří z těchto senátů dle § 39 odst. 1 s. ř. s. rozhodli o spojení věci ke společnému projednání s věcí vedenou pod sp. zn. 1 As 22/2007. Uvedená usnesení byla účastníkům řízení a osobám na řízení zúčastněných řádně doručena.

IV.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda jsou všechny kasační stížnosti projednatelné, a shledal, že tomu tak je, s výjimkou kasační stížnosti druhého stěžovatele, společnosti První zpravodajská a. s., proti rozsudku městského soudu ze dne 11. 4. 2007, č. j. 10 Ca 157/2006 - 190, která je opožděná.

Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí; zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti přitom nelze prominout. Napadený rozsudek městského soudu byl zástupci žalobkyně doručen v úterý 17. 4. 2007; dvoutýdenní lhůta pro podání kasační skončila v pondělí 1. 5. 2007. Kasační stížnost, kterou stěžovatel První zpravodajská a. s., podal osobně u městského soudu dne 7. 5. 2007, je tak opožděná, a Nejvyšší správní soud ji proto odmítl [§ 46 odst. 1 písm. b) a § 120 s. ř. s.].

IV./a

Dále Nejvyšší správní soud posuzoval – jak mu to ukládá § 109 odst. 3 s. ř. s. – zda řízení před městským soudem nebylo zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], zda nebylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a zda rozhodnutí městského soudu není nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] či nicotné. Dospěl přitom k závěru, že ve věci rozhodované před městským soudem nebyly splněny podmínky řízení, neboť soud nerespektoval překážku věci pravomocně rozhoduté. Řízení tak bylo stíženo zmatečností, což ostatně namítla i většina stěžovatelů ve svých kasačních stížnostech.

Jednou z podmínek řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je existence pravomocného rozhodnutí, kterým správní orgán založil, změnil, zrušil nebo určil veřejné subjektivní právo nebo povinnost účastníka. Tato nutná podmínka plyne ze samotné povahy rozhodování správních soudů: ty se totiž neomezují na konstatování, že rozhodnutí, jímž správní orgán v minulosti zasáhl do právní sféry účastníka, bylo nezákonné či nikoli. (Nutno připustit, že takový akademický výrok by soud hypoteticky mohl učinit i opakovaně bez jakýchkoli neblahých faktických důsledků, pochopitelně ovšem i bez praktického přínosu pro účastníka.) Správní soudy naopak z nezákonnosti – shledají-li ji – vyvozují praktické procesní důsledky, nezákonná rozhodnutí ruší a vracejí věci správním orgánům k dalšímu řízení. Jakmile je však jednou rozhodnutí správního orgánu pravomocně zrušeno, nemůže se jím soud zabývat, neboť věc už přešla zpět do rozhodovací pravomoci správního orgánu a soud již nad ní nemá žádnou moc.

Právě tuto zásadu porušil městský soud v projednávané věci. Rozhodnutí, jímž žalovaná dne 4. 4. 2006 udělila třem žadatelům licenci k provozování celoplošného televizního vysílání prostřednictvím pozemních vysílačů v systému DVB – T, a žádosti sedmnácti ostatních žadatelů o udělení licence zamítla, napadlo žalobou několik neúspěšných žadatelů. Městský soud vedl řízení o těchto žalobách odděleně a rozhodoval o nich samostatnými rozsudky. Nejprve městský soud rozsudkem ze dne 6. 9. 2006 (právní moc zrušujícího výroku dne 9. 10. 2006) ve věci sp. zn. 10 Ca 163/2006 (o žalobě CET 21 spol. s r. o.) zrušil rozhodnutí žalované

ve výrocích I. – VII. V nyní souzených věcech pak městský soud rozsudky ze dne 30. 3. 2007, č. j. 8 Ca 169/2006 – 145 (právní moc dne 4. 5. 2007), ze dne 10. 4. 2007, č. j. 7 Ca 165/2006 - 99 (právní moc dne 12. 4. 2007), a č. j. 7 Ca 157/2006 - 113 (právní moc dne 18. 4. 2007), a ze dne 11. 4. 2007, č. j. 10 Ca 157/2006 – 190 (právní moc dne 18. 4. 2007) zrušil rozhodnutí žalované jako celek.

Je tedy zřejmé – jak na to upozorňuje i žalovaná – že výroky I. – VII. napadeného rozhodnutí žalované byly nyní přezkoumávanými rozsudky zároveň čtyřikrát zrušeny podruhé. Takovému stavu věcí má bránit právě překážka věci pravomocně rozhodnuté, kterou městský soud nerespektoval.

Tato výtká se nevztahuje na výroky XIII. – XXIII. rozhodnutí žalované, které byly nyní přezkoumávanými rozsudky zrušeny „poprvé“. Ani ve vztahu k těmto výrokům však rozsudky městského soudu nemohou obstát. Rozhodnutí, které vzešlo z jednoho jediného licenčního řízení, je totiž nutno pojímat jako jeden celek bez ohledu na to, kolik obsahuje výroků týkajících se jednotlivých žadatelů o licenci. To plyne již z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2006, č. j. 8 As 32/2005 - 81 (www.nssoud.cz): podle něj mají všichni neúspěšní žadatelé jako účastníci licenčního řízení právo stát se osobami zúčastněnými na řízení o žalobě podané jiným žadatelem, i když sami žalobu nepodali. Toto jejich procesní postavení by ale nemělo žádný smysl, pokud by soud při shledání nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí zrušil jen výrok týkající se žalobce a výrok týkající se úspěšného žadatele. Ostatní neúspěšní žadatelé by již tak neměli možnost znovu se účastnit licenčního řízení, ačkoli zrušení rozhodnutí prospívá zjevně i jim. Podle rozšířeného senátu se zde tak uplatní obdoba principu *beneficium cohaesionis*, a to navzdory zásadě, podle níž si má každý střežit svá práva.

Je tedy nepochybné, že spolu navzájem souvisí výrok, jímž byla zamítnuta žádost o licenci a ježž neúspěšný žadatel napadl žalobou, a výrok či výroky, jímž byla licence udělena (dopustil-li se správní orgán nezákonnosti při posuzování žádosti neúspěšného žalobce, nemůže se soud omezit jen na zrušení tohoto konkrétního zamítavého výroku, nýbrž musí zrušit i výroky o udělení licencí – jinak by celé žalobní řízení postrádalo rozumný smysl; k tomu srov. č. 739/2006 Sb. NSS). Z rozhodnutí rozšířeného senátu však plyne i to, že ona souvislost mezi výroky jediného rozhodnutí vydaného v jednom licenčním řízení je širší a vztahuje se na veškeré výroky tohoto rozhodnutí. Pokud tedy soud shledá nezákonnost ve vztahu ke kterémukoli jednotlivému výroku, musí zrušit správní rozhodnutí jako celek, včetně výroků o zamítnutí žádosti žadatelů, kteří se zrušení rozhodnutí vůbec nedomáhali. (Zde je třeba zdůraznit, že městský soud se v nyní přezkoumávaných rozsudcích tímto závěrem rozšířeného senátu řídil, a odstoupil tak od své dřívější praxe, která je patrná v rozsudku ve věci sp. zn. 10 Ca 163/2006).

Obdobně se pak tento princip uplatní v kasačním řízení: i rozsudek, kterým se soud vyslovil k vnitřně strukturovanému rozhodnutí vydanému v licenčním řízení jako k celku, musí být nahlížen jako celek. Jakkoli tedy překážka věci pravomocně rozhodnuté nastává jen ve vztahu k několika málo výrokům rozhodnutí žalované (I. - VII.), a striktně vzato tak nepůsobí zmatečnost řízení před městským soudem v celém rozsahu, z praktického hlediska má tato úvaha pramalý význam. Vada, kterou je byt' i jen částečně stížen rozsudek městského soudu, tak nutně vede ke zrušení rozsudku jako celku.

Skutečnost, že soud o téže věci již rozhodl, bývá důvodem pro odmítnutí návrhu [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]; nyní projednávané věci si však žádají jiné posouzení. To, že městský soud v těchto věcech zrušil již jednou zrušené, bylo totiž způsobeno okolností víceméně

nahodilou. V okamžiku podání žaloby byly podmínky řízení naplněny a napadené rozhodnutí žalované se nabízelo k přezkumu; jelikož však totéž rozhodnutí napadli žalobami ve stejnou dobu různí neúspěšní žadatelé o licenci a soud vedl řízení o těchto samostatných žalobách odděleně, došlo nevyhnutelně k tomu, že v řízení v nyní souzených věcech odpadla tato podmínka, dříve přítomná, právní mocí rozsudku ve věci sp. zn. 10 Ca 163/2006, který byl vydán jako první ze „série“ rozsudků rušících napadené rozhodnutí žalované a také jako první nabyt právní moci.

Především ale je nutno uvážit dopady, jaké by případné odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 1 s. ř. s. mělo na žalobce. Ti podali svou žalobu k věcně a místně příslušnému soudu, zaplatili soudní poplatky, v žalobě náležitě formulovali žalobní body směřující proti výroku rozhodnutí, kterým jim žalovaná nevyhověla a těm, kterým vyhověla jiným žadatelům. Učinili tedy vše, co zákon požaduje pro to, aby žaloba mohla být meritorně projednána. Pokud by nyní soud žalobu odmítl s poukazem na překážku věci rozsouzené, připravil by tím žalobce o možnost soudního přezkumu, ačkoli oni sami postupovali v řízení důsledně podle zákona. Takové řešení je nepřijatelné, protože by jím žalobcům byla odeprána spravedlnost.

IV./b

Někteří ze stěžovatelů spatřovali založení vady věci pravomocně rozhodnuté v jednotlivých nyní posuzovaných řízeních před městským soudem také v tom, že soud v některých z těchto řízení pokračoval, přestože v jiných již rozhodl. Jak je již výše uvedeno, městský soud vydal první z nyní přezkoumávaných rozsudků dne 30. 3., další dva 10. 4. a poslední 11. 4. 2007. Ani jeden z nich však nenabyl právní moci přede dnem 12. 4. 2007. Překážka věci pravomocně rozhodnuté tedy byla ve všech těchto věcech založena pouze rozsudkem ve věci sp. zn. 10 Ca 163/2006, nikoli nyní přezkoumávanými rozsudky navzájem.

Přesto je však nutno mít zato, že podmínky řízení ve věci odpadly již samotným vydáním rozsudku ve věci 10 Ca 163/2006 a že soud tedy již po datu 6. 9. 2006 nemohl opakovaně přezkoumávat totožné správní rozhodnutí. Soud je totiž vázán i nepravomocným rozsudkem od okamžiku jeho vydání a jakékoli jiné hodnocení popsané situace by bylo v rozporu se zásadou právní jistoty. Kromě toho nelze dovozovat správnost či nesprávnost postupu soudu, resp. existenci podmínek řízení, až zpětně na základě zjištění, ve které z obou posledně zmíněných věcí se soudu podařilo doručit rozsudek účastníkům dříve, a ve které věci tedy rozsudek dříve nabyt právní moci. Zde se totiž opět jedná o faktickou okolnost, u níž nemůže soud ani při řádném běhu věci předem zajistit, že bude naplněna k určitému datu. Tím méně lze na této nahodilé okolnosti stavět závěr o existenci či neexistenci podmínek řízení, o němž musí mít soud jasno předtím, než ve věci meritorně rozhodne.

Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 23. 8. 2006, č. j. 8 As 32/2005 - 88 (www.nssoud.cz), zdůraznil, že jediným procesně vhodným postupem v situaci, kdy každý z neúspěšných účastníků licenčního řízení napadá jak výrok jej se týkající, tak i výroky týkající se úspěšných žadatelů (resp. i tyto výroky je nutno při úspěchu takové žaloby rušit), je spojení všech žalob proti jednomu rozhodnutí ke společnému projednání (§ 39 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud měl tedy spojit všechny žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 4. 2006; kdyby to učinil a neprojednával jednotlivé žaloby samostatně, předešel by tím účinně důsledkům, pro něž musí nyní Nejvyšší správní soud jeho rozsudky zrušit.

Tento právní názor Nejvyšší správní soud reflektoval v nyní projednávaných věcech, kdy původně čtyři samostatná řízení spojil ke společnému projednání. V dalším řízení

bude městský soud postupovat v souladu s citovaným názorem Nejvyššího správního soudu a dle § 39 odst. 1 s. ř. s. spojí ke společnému projednání všechny žaloby napadající v záhlaví uvedené rozhodnutí žalované. Společně tedy projedná jak žaloby žalobců podané v nyní souzených věcech, tak i žalobu, o níž dříve rozhodoval ve věci sp. zn. 10 Ca 163/2006, v níž však byl jeho rozsudek ke kasačním stížnostem zdejším soudem také zrušen. Vzhledem k tomu, že pod sp. zn. 10 Ca 163/2006 bylo u městského soudu zahájeno řízení jak o v záhlaví uvedeném rozhodnutí žalované, tak o jejím rozhodnutí č. j. Ru/26/06, je na úvaze městského soudu, zda společně projedná žaloby proti oběma rozhodnutím žalované, nebo zda povede řízení o žalobách proti každému z rozhodnutí žalované odděleně.

V otázce spojení věcí přidělených v souladu s rozvrhem práce k projednání a rozhodnutí rozdílným senátům soudu, Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení, jimiž byly ke společnému projednání s věcí vedenou pod sp. zn. 1 As 22/2007 spojeny věci, které původně napadly jiným senátům Nejvyššího správního soudu.

IV./c

Dále musí Nejvyšší správní soud na základě § 109 odst. 3 s. ř. s., dle něhož je povinen napadený rozsudek z moci úřední přezkoumat také z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., konstatovat že všechna řízení před městským soudem v nyní souzených věcech trpí vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Správní soudy – ostatně stejně jako správní orgány, jejichž rozhodnutí soudy přezkouvávají – musejí rozhodovat na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu; součástí přezkumu rozhodnutí správních orgánů je také posouzení postupu těchto orgánů v průběhu správního řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo. Postup správního orgánu ve správním řízení lze ovšem přezkoumávat, pouze pokud byl náležitě doložen. Při přezkumu rozhodnutí správních orgánů tak správní soudy vycházejí především z úplného správního spisu, dále z podání stran a případně z důkazů provedených při ústním jednání před soudem. Je však nepřijatelné, aby soud ve správním soudnictví při přezkumu rozhodnutí správního orgánu a řízení, jež vydání rozhodnutí správního orgánu předcházelo, vycházel pouze z toho, co v napadeném rozhodnutí uvedl žalovaný správní orgán a z podání žalobců a osob zúčastněných na řízení. Žalobní námítky a vyjádření účastníků řízení a osob na řízení zúčastněných jsou ze své podstaty pouhým tvrzením těchto subjektů, a soud si tedy musí ověřit jejich podloženost ve správním spisu – tím spíše, pokud tvrzení jedné strany přijme za svá a z jejich rozporu s tvrzením druhé strany učiní důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Ze spisů městského soudu vedených v nyní souzených věcech Nejvyšší správní soud zjistil, že městský soud si po podání jednotlivých žalob v každém jednotlivém řízení vyžádal vyjádření žalované a správní spis. Na to žalovaná městskému soudu sdělila, že úplný spisový materiál v originále předložila městskému soudu ve věci vedené pod sp. zn. 10 Ca 163/2006.

Ze spisu městského soudu vedeného ve věci sp. zn. 10 Ca 163/2006, který si Nejvyšší správní soud pro účely rozhodování v nyní souzených věcech vyžádal, ověřil, že městský soud obdržel správní spis od žalované dne 3. 8. 2006 a připojil jej ke svému spisu v uvedené věci (č. l. 154). Jak je již shora zmíněno, městský soud v této věci rozhodl rozsudkem ze dne 6. 9. 2006, č. j. 10 Ca 163/2006 - 246. Na základě kasačních stížností proti tomuto rozsudku, městský soud předložil dne 20. 12. 2006 věc k rozhodnutí zdejšímu soudu, a to včetně částí správního spisu vztahujících se k žádostem společnosti CET 21 spol. s r. o. o vysílací licenci v digitálních sítích „B“ a „C“, a obecné části správního spisu. Dle poznámky v předkládací zprávě

byly ostatní části správního spisu týkající se udělování licencí s ohledem na další řízení ponechány u městského soudu. Městskému soudu pak byly části správního spisu vztahujících se k žádostem společnosti CET 21 spol. s r. o. a obecná část správního spisu vráceny až dne 13. 7. 2007, po té, kdy Nejvyšší správní soud rozhodl o kasačních stížnostech rozsudkem ze dne 19. 6. 2007, č. j. 8 As 63/2006 - 450.

V období mezi 20. 12. 2006 a 13. 7. 2007 tedy městský soud mohl mít k dispozici pouze části správního spisu vztahující se k jednotlivým žádostem o udělení licencí žalobců a některých osob zúčastněných na řízení. Lze pouze usuzovat, že tyto části byly faktickým úkonem připojeny ke spisům městského soudu vedeným v nyní souzených věcech, pohyb jednotlivých částí správního spisu však nebyl ve spisech městského soudu jakkoli zaznamenán. Zbývající části správního spisu, včetně zejména obecné části správního spisu, byly v uvedeném období přiloženy ke spisu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 As 63/2006. Právě v tomto období však městský soud rozhodoval v nyní souzených věcech (napadené rozsudky jsou ze dne 30. 3. 2007, 10. 4. 2007 a 11. 4. 2007); z předmětných soudních spisů však nevyplývá, že by učinil jakýkoli úkon, jímž by si pro účely rozhodování o žalobách chybějící části správního spisu opatřil.

Zdejšímu soudu pak v rámci řízení o kasačních stížnostech městský soud předložil dílčí části správního spisu vztahující se vždy k žádostem o licenci jednotlivých žalobců (ke spisu ve věci sp. zn. 10 Ca 157/2006 byly přiloženy složky týkající se žádostí ostatních účastníků licenčního řízení s výjimkou CET 21 spol. s r. o.).

V nyní souzených věcech je sporným především postup žalované v licenčním řízení spočívající zejména ve stanovení tzv. portfolia digitálních televizních programů a v přijetí vnitřního předpisu podrobně rozvádějícího kritéria dle § 17 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. (tzv. manuálu) a dále otázka rozsahu správního uvážení žalované při rozhodování o udělení licencí, resp. nepřezkoumatelnost jejího rozhodnutí. Námitky v těchto směrech vznesli v podstatě všichni žalobci.

Pro posouzení všech těchto sporných bodů je nezbytné mít k dispozici správní spis, a to v takovém rozsahu, v jakém jej žalovaná v průběhu licenčního řízení shromáždila a z něhož sama při svém rozhodování vycházela. Úplný správní spis je nutné vnímat jako jeden celek. Jednotlivé, od sebe oddělené části správního spisu nemohou mít pro soud dostatečnou vypovídací hodnotu; to platí tím spíše, pokud v rámci daného řízení správní orgán provádí výběr mezi alternativami prezentovanými jednotlivými účastníky. Za situace, kdy tedy městský soud nekonfrontoval rozhodnutí žalované a podání účastníků a osob zúčastněných na řízení s úplným správním spisem, resp. je konfrontoval pouze s dílčí částí správního spisu, jejíž vypovídací hodnota je pouze omezená, nemohl vůbec provádět přezkum rozhodnutí správního orgánu, resp. jeho postupu při vydávání tohoto rozhodnutí.

K tomu je vhodné pro úplnost uvést, že pokud si městský soud pro své rozhodování opatřuje spis správního orgánu nebo případně jiný soudní spis, je nezbytné, aby tyto úkony (připojování nebo odpojování dříve připojeného správního či soudního spisu) byly náležitým způsobem zaznamenány v soudním spise, který je v dané věci veden. V opačném případě totiž není pohyb správního (či jiného soudního spisu) pro účastníky řízení nebo pro soud v případném dalším řízení (např. o kasační stížnosti) seznatelný.

Nelze nepoznamenat, že výše popsané faktické rozdělování správního spisu na dílčí části bylo do jisté míry důsledkem postupu městského soudu, kdy o jednotlivých žalobách proti rozhodnutí žalované vedl celkem pět oddělených řízení, přičemž jednotlivá řízení

měla odlišný průběh. I za této situace však městský soud mohl a měl učinit kroky k tomu, aby ke dni svého rozhodování o každé z žalob měl k dispozici úplný správní spis.

Pokud si tedy městský soud neopatřil úplný správní spis a podklady pro své rozhodnutí čerpal jen z rozhodnutí žalované či tvrzení žalobců, trpí řízení před ním vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

IV./d

Jestliže řízení před městským soudem bylo zatíženo takovou procesní vadou, v jejímž důsledku nemohl městský soud rozhodnutí žalované přezkoumat, je Nejvyšší správní soud nucen napadené rozsudky zrušit, aniž by se mohl meritorně zabývat dalšími důvody kasačních stížností, tedy posouzením právní otázky zákonnosti stanovení tzv. portfolia a přijetí tzv. manuálu, nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované, resp. rozsahem jejího správního uvážení při rozhodování o udělení licencí, a konečně ani námitkou nepřezkoumatelnosti samotných rozsudků městského soudu. Jak je již výše uvedeno, městský soud bude o všech žalobách rozhodovat znovu v rámci společného řízení, v němž je vázán zde vyjádřeným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Pro účely svého rozhodování si proto opatří úplný správní spis žalované a na jeho podkladě přezkoumá postup žalované při vydávání žalobami napadeného rozhodnutí. Teprve potom se bude v případě podání kasačních stížností některým(i) z účastníků či osob zúčastněných na řízení Nejvyšší správní soud moci meritorně zabývat kasačními námitkami v těchto nových kasačních stížnostech uplatněných.

IV./e

V dalším řízení se městský soud bude zabývat i otázkou, zda je či není dána podmíněnost výroků rozhodnutí žalované, jimiž byly zamítnuty žádosti žalobců o udělení licencí, ve vztahu k výroku III. rozhodnutí, kterým žalovaná udělila licenci k regionální programové pozici třetímu stěžovateli. Městský soud tedy posoudí, zda se v předmětném licenčním řízení jedná o situaci odlišnou od těch, jimiž se dříve zabýval Nejvyšší správní soud, a zda tedy lze stávající judikaturu ohledně podmíněnosti výroků aplikovat na všechny výroky rozhodnutí žalované. Touto otázkou by se měl městský soud zabývat nejen proto, že ji třetí stěžovatel jako osoba zúčastněná na řízení vznesl ve svém vyjádření ve věci sp. zn. 10 Ca 157/2006, ale především proto, že uvedená otázka úzce souvisí se stanovením rozsahu, v jakém je městský soud oprávněn rozhodnutí žalované přezkoumat a případně rozhodnout o zrušení. I k posouzení této otázky je pak zcela nezbytné vycházet z úplného správního spisu žalované.

IV./f

Kromě shora uvedeného Nejvyšší správní soud poznamenává, že v řízení vedeném pod sp. zn. 7 Ca 157/2006 došlo k určitým dílčím pochybením, která by za určitých okolností rovněž mohla představovat vady řízení, jež by mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. V tomto řízení nebyla všem osobám, které soudu sdělily, že budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení poskytnuta možnost vyjádřit se; na rozdíl od zbylých řízení městský soud těmto osobám v žádné fázi řízení nezaslal žalobu žalobce STEP Public Relations k. s., k vyjádření, přestože soudu sdělily, že hodlají uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. V dalším řízení tedy městský soud před svým rozhodováním ve věci mimo jiné zajistí, aby všechny subjekty, které v předcházejících řízeních sdělily, že budou uplatňovat práva osob

na řízení zúčastněných, obdržely podání účastníků řízení tak, aby se k jejich obsahu mohly vyjádřit.

Dále ve věci vedené pod sp. zn. 7 Ca 157/2006 nebyl rozsudek městského soudu doručen jedné z osob, společnosti MINORITY a. s., která před tím výslovně sdělila, že hodlá práva osoby zúčastněné na řízení uplatňovat, resp. jmenovaná společnost nebyla jako osoba zúčastněná na řízení v tomto rozsudku označena; nedostatek v doručování osobě zúčastněné na řízení nicméně nemá vliv na nabytí právní moci rozsudku (§ 54 odst. 5 s. ř. s.), a proto tato skutečnost nebránila přezkumu v řízení o kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.).

IV./g

Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že mu žalovaná svým přípisem ze dne 5. 3. 2008 (doručeným dne 7. 3. 2008) dala na vědomí, že v souladu s ustanovením čl. IV bodu 3. přechodných ustanovení zákona č. 304/2007 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s dokončením přechodu zemského analogového vysílání na zemské digitální vysílání, svým rozhodnutím ze dne 26. 2. 2008, č. j. mal/1483/08, licenční řízení vedené pod zn. Ru/25/06 zastavila.

Nezbývá než konstatovat, že na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v dané věci, resp. na jeho účinky, ani na další shora naznačený postup městského soudu nemůže mít zastavení licenčního řízení vliv. V důsledku tohoto zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, se věc vrací do stadia řízení o žalobách před městským soudem; v záhlaví označené rozhodnutí žalované tedy „obživne“, neboť již dále neexistuje soudní rozhodnutí, které by jej (pravomocně) zrušovalo. Takový efekt nemá ani rozhodnutí žalované o zastavení řízení, které bylo vydáno před tím, než Nejvyšší správní soud rozhodl o kasačních stížnostech v nyní souzených věcech; rozhodnutí o zastavení řízení nemůže původní rozhodnutí žalované nahradit.

IV./f

Nejvyšší správní soud výrokem č. III. tohoto rozsudku rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti druhého stěžovatele proti rozsudku městského soudu ve věci sp. zn. 10 Ca 157/2006, a to v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

O náhradě nákladů řízení o ostatních kasačních stížnostech rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. března 2008

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu